

ועל כן אמר הש"י למשה 'רד' במעשה העגל, דנתנדה ונתרחק כדי שיצטרך גם הוא לישועה זו והתקרבות ועל ידי זה קירב גם כל ישראל עמו. וכן במרדכי היה התחלת קנאת המן בו אף שהגזירה על כל ישראל, רק כדי שעל ידי זה יהיה הוא ממשך ישועה לכל ישראל בזה' (דברי סופרים לר"צ הכהן, ל).

ותואמים הדברים עם פירוש הבעש"ט 'כל העולם ניזון בשביל חנינא בני' – שהצדיק הוא כמו שביל וצינור הממשיך נוזלים ושפע לעולם. וכיון ש'חנינא בני די לו בקב חרובין' ואינו נוטל לעצמו כלום יותר מהמוכרח, על כן הוא נעשה כצינור פתוח ונקי שכל העולם יכול לזון באמצעותו. ע' 'שיחות מוסר' לגר"ח שמואלביץ יב תשל"ב יז תשל"ג.

ובזה פירשו (לקוטים יקרים ו ע"ד; אור תורה בחקותי; עבודת ישראל בלקוטים) מה שאמר רבי חנינא **כל העולם בנחת וחנינא בצער!**? – בתמיהה, מכך שנצטער בדבר ודאי ידע שאין אלו גשמי ברכה לגמרי שהרי הוא השביל שדרכו עובר השפע לכל ואי אפשר שכל העולם בנחת בזמן שחנינא בצער. וכן לבסוף כהגיע לביתו תמה להפך, כיצד אפשר שחנינא יהא בנחת וכל העולם בצער.

'כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני' –

'... עוד יש לנו לדעת דהנך 'לא בזכותא תליא מלתא' (שאמרו בבני חיי ומוזני) – להיותם לזכאי מצד עצמו, אבל לאחרים יש מצד זכותם. וזהו שאמרו כל העולם כלו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובין, ודומה למה שאמרו (ברכות ה): אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין' (מתוך שו"ת הרשב"א ח"א תט).

'... ורבי חנינא בן דוסא, לא תמצא בכל הש"ס הימנו שום הלכה זולת ההיא דאבות (ג) כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת, וכל שמעשיו מרובין מחכמתו חכמתו מתקיימת, ובשאר מקומות ספוריו ממופתיו בתפלותיו – כי זה כל עסקו, ושרש נפשו בתורה הוא באותה מימרא דכל שיראת חטאו... – שזה היה הבליטה מנפשו ומורה על אותו דבר שאין החכמה העיקר רק היראת חטא צריך שיקדם, והמעשה יהיה מרובה, כי זה כל עסקו בתפלה שנקרא 'עבודה' ו'יראה'...' (מתוך צדקת הצדיק רי. וע"ע דובר צדק עמ' 42).

דף כה

תנא, אף היא להביא מרדה נכנסה מפני שמלומדת בנסים'. מדת בטחון כזו, שבודאי יארע לה נס ויתמלא התנור לחמים, עד שבטבעיות הלכה להביא מרדה להוציאם, מדת בטחון כגון זו אינה יכולה לבוא על ידי הכרה שכלית בלבד. ההכרה השכלית עד כמה שתהא חזקה, אינה נמלטת מהרהורי הספקות, ואי אפשר לעולם להגיע על ידה לאותה פשטות מציאותית שהגיעה אליה צדקת זו. רק מי שבטחונו בטחון שבחוש, והוא חי בכל כחותיו והרגשותיו בבטחונו ובאמונתו, הוא המסוגל להגיע לכך שיהא הבטחון אצלו בלא צל של ספק. [וכעין זה מצינו לרבי יהודה בר' אילעאי (בנדרים מט: ובראשונים) שהגביה המחצלת והיה בטוח שימצא שם מעות בדרך נס] (עפ"י שיחות מוסר לגר"ח שמואלביץ טז תשל"ג).

'מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק'. ולמה הזכיר הדלקת השמן – כי רק על ידי שמכיר

ומזכיר שכן הטביע השי"ת בטבע השמן לדלוק, על ידי זה יוכל להמשיך שיאמר לחומץ וידלק. [ועל דרך שאמר רבנו הקדוש וצלה"ה, במה שמצינו באלישע ויקצב עץ וישלך שמה ויצף הברזל – ולמה הוצרך לקצוב עץ ולהשליך? כי רצה להזכיר שהטביע השי"ת בעץ שיצוף על פני המים ועל ידי זה השליך שיתן השי"ת טבע זה גם בברזל. ואלישע עשה זאת במעשה ורבי חנינא בן דוסא הזכיר זאת בפה].

ואצל רבי חנינא בן דוסא לא היה זה 'מעשה נסים', שאז בודאי לא היה רוצה ליהנות ממעשה נסים (כמו שאמרו לעיל), אלא כיון שהיה ברור לו שאין שום טבע והרגל רק מה שהשי"ת נותן בזה הטבע, והיה דומה לפניו מה ששמן דולק כמו שהיה חומץ דולק, ועל ידי שהזכיר בפיו שהשמן דולק במאמר ה', על ידי זה המשיך ההשפעה לחומץ שידלק (עפ"י פרי צדיק פסח לב. וע"ע: מחשבות חרוץ עמ' 16; פרי צדיק הנוכה יד; מכתב מאלהיו ח"א עמ' 178 183 197).

ר' חנינא בן דוסא הו' ליה הנך עיזי, אמרו ליה: קא מפסדן. אמר: אי קא מפסדן ניכלינהו דובי ואי לא...' – כי כאשר לב האדם מוזכך, אין קניניו יכולים להזיק לאחרים, שמדת טובו של אדם נמשכת ומתפשטת אף על כל קניניו, להיות בהם מידות טובות שלא יזיקו לשום אדם. [וזהו שאמרו (בברכות טז): עבדים ושפחות אין קורין אותן אבא פלוני או אמא פלונית, של בית רבן גמליאל היו קורין אותן משום דחשיבא – שמכח קדושת רבן גמליאל נתפשט טובו גם על קניניו] (עפ"י מי השלוח ח"א משפטים. ועע"ש בח"ב חיי שרה; בית יעקב הכולל ויקרא).

'אמר לה מה שמך. אמרה ליה: איכו. אמר, איכו נימטו כשורין'. יש מעירים מכאן על מה שכתבו הפוסקים (מנהגי מהרי"ל ריש הל' שמחות; מגן אברהם קיט) שהמתפלל על חולה בפניו אין צריך לפרש את שמו בתפילתו, ואילו כאן (וע' לעיל כג סע"ב 'מה שמה חנה...') מצינו שהזכיר את שמה הגם שהתפלל בפניה (ע' ניצוצי זהר וישלח קסט. סק"ה; בן יהודע ומאור ישראל. וכן העיר במגדים חדשים ברכות לד: מכמה מקומות). ויש סוברים שאף על פי שאין צריך לפרש השם, כדאי הדבר (כן דייקו מהפרי-חדש קיט). ויש מחלקים בין תפילה על החולה ובין בקשת ברכה על נס, שבזה אף בפניו מזכירים את השם (כן מובא בספר מנחת נתן (ח"ב לקוטים א) בשם הגר"ח קניבסקי והגר"ד לנדו שליט"א, עע"ש. וכן הוא בהערות הגרצ"י לדעת כהן עמ' תמב-ג. וע"ש הסבר נוסף).

'אין מגדלין בהמה דקה בארץ ישראל'. נתבאר בב"ק עט.

'אלעזר בני, ניהא לך דאפכיה לעלמא מרישא?!' – כי העולם נברא בששת ימי בראשית בסדר מסוים הקבוע מראש, וכאשר נעשה נס היוצא מדרך הטבע, נשתנו סדרי בראשית מעיקרם, כאילו יש כאן בריה חדשה בעולם חדש (ע' שיחת מלאכי השרת עמ' 70).

'יהיבנא לך לעלמא דאתי תליסרי נהרוותא דמשחא אפרסמון'. תענוגי הריחות שבדברי רז"ל מרמזים על הנאות רוחניות שלעתיד לבוא דהיינו השגת האחדות והבנת הסודות שעתידי הקב"ה לגלותם (עפ"י שבט מוסר כו, טז).

ואפשר שמספר שלש עשרה שבכאן מרמז על היחוד, שהוא 'אחד' בגימטריא וגם 'אהבה' כידוע. ויש אומרים שהם י"ג מדרגות שבגן עדן [וכנגדם נזכרו י"ג פעמים 'גן' בפרשת בראשית. ולעומתם יש בגיהנם – י"ג פעמים 'אש'], ומקבילים ל"ג מדות הרחמים [וזוכים להם על ידי עסק התורה ב"ג מדות שהיא נדרשת] – ע' בראשית רבה סב, ב; ויקרא רבה כ, ב; רבנו בחיי ואתחנן ו, ד; מטה משה תד, צה; ראש אמנה לר"י אברבנאל סופ"י; מהרש"א; תקנת השבין עמ' 148; מגדים חדשים שבת קיט. בניהו.

'אמרי ליה ואנא מגברא דלית ליה בעינא' – בתמיהה, הלא ממי שהכל שלו אני מבקש, ובידו להספיק לו ולחבריו (עפ"י שפת אמת).

(ע"ב) 'לא מפני שזה גדול מזה אלא שזה מעביר על מדותיו וזה אינו מעביר על מדותיו'. יש לתמוה, אם כן הרי רבי עקיבא גדול מרבי אליעזר בכך שהוא מעביר על מדותיו? וביאר הגר"י סלנטר: באמת לא היה הבדל בעצם המדות בין זה לזה, אלא רבי אליעזר היה מתלמידי בית שמאי (כמו שאמרו בירושלמי), הסוברים שדרך התורה היא כן, להתנהג בקפדנות, ואילו רבי עקיבא היה מתלמידי בית הלל שלדעתם דרך התורה להתנהג בענותנות, ולא היה זה גדול מזה [ולא היתה שום תביעה על רבי אליעזר כנגד מדותיו], ואף על פי כן רבי עקיבא נענה ולא רבי אליעזר, כיון שהקב"ה מתנהג עמו מדה כנגד מדה, וכיון שמעביר על מדותיו היה, נענה שלא משורת הדין (עפ"י שיחות מוסר לגר"ח שמואלביץ לח תשל"ב. [וע"ע משפט כהן צו]).
וראה הסבר נוסף בספר סידורו של שבת (עמ' 88), פרי צדיק (תצא טו), אוצר המלך לו:

'שבחו של צבור היכי דמי, אמר משיב הרוח ונשב זיקא, אמר מוריד הגשם ואתא מיטרא'. 'פירושו, כטעם טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע – פירושו, 'קריאה' נקרא שקורא לחבירו שיענהו, ו'דבור' היינו שלא לצורך ענייה, רק מדבר לפניו כמו דברי תורה, וכן ספור שבחיו של מקום. וכאשר הש"י מתפאר בשבחן של ישראל לו, מדה כנגד מדה זהו שבחן של צבור, ואז הם דברים הפועלים, דהיינו שהשבח אינו בדרך ספור דברים לבד, שזה אינו אצל הש"י, כי בדבר ה' שמים נעשו ודבורו של הש"י חשוב מעשה, ומאחר ששבחו של מקום שהוא שבחן של צבור היינו דבורן של ציבור כאילו הוא דבורו של מקום והדבור פועל ישועות, כי דבור הש"י אינו מהשפה ולחוץ רק בכל העולמות, ובעולם העשייה הוא במעשה...'.
(מתוך צדקת הצדיק רלו. וע"ע: ליקוטי מאמרים עמ' 137)

דף כו

'שאני בני מחווא דשכיחי בהו שכרות'. לכאורה היה אפשר להם לדחות אמירת ההלל למחרת – ומכאן מוכח שאין עושים כן אלא אומרים אותו רק ביום התענית, כשירדו גשמים מחמת תפילתם, שנהפך להם אותו יום ליום טוב, אבל למחרת היום אין אומרים הלל הגדול [בין אם ירדו גשמים ביום התענית ובין אם ירדו למחרת] (עפ"י רא"ה; שו"ת הרשב"א תלג; שו"ת מהר"ם חלאה עג).
ואולם דעת הריטב"א שאם אי אפשר לומר את ההלל באותו יום – אומרים אותו למחרת. וכן אם ירדו גשמים למחרת – אומרים אותו. [ועוד כתב, כיון שאין מברכים על הלל זה, אין כאן חשש ברכה לבטלה ולכן אין לבטל את המנהג לאמרו].
עוד כתב הרשב"א (בתשובה קנב) שקרוב לומר שאפילו כבר קבלו עליהם תענית מבעוד יום, ובליל התענית ירדו גשמים – אין אומרים הלל הגדול, שאין זו התחלת תענית.

– על מעמדם ואורח חייהם של בני מחווא, ע' במובא בשבת נט.

*